

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 17.

Trettende Session.

8de Møde.

Mandagen den 14de October Kl. 2.

(Fortfat.)

J. A. Hansen (fortf.): For mig har den hele Sag staaet overordentlig tvivlsomt, og det er kun de af mig anførte Grunde, der have bevæget mig til at gaae med de øvrige ærede Medlemmer af Udvalget. Enhver kan lægge i de forskjellige Punkter den Betydning, som han efter sin egen Opfattelse finder rigtig, men jeg har troet, at man gjorde ret i ved dette Andragende at see bort fra det, som Enhver ved Gjennemlæsningen maa ansee for løse Angivelser, og blot holde sig til det, der synes at fremstille sig som Noget, der var af mere bestemt Indhold. Det er jo nu ingen Sag for en overordentlig begavet og dannet Mand at kritisere et saadant Stykke Arbejde, der sendes fra Almuesmænd; der hører ikke stor Vittighed eller Skarpsindighed til for at kunne gjøre sig lystig derved. Naar nu en overordentlig begavet og dannet Mand, som har overordentlig Dydighed til at gjøre Alt latterligt, faaer fat paa et saadant Andragende og gjør sig Umage for at fremstille den hele Sags Latterlighed, saa er det, som sagt, efter min Mening, en let Sag for en saadan Mand at gjøre det; men jeg troer, det er Synd imod vor Almue, og jeg troer, at man fra Folkethingets Side maatte ønske, at Stemmer af den Art ikke vare fremkomne. Jeg kan ikke Andet end takke den ærede Indenrigsminister for den Bemærkning, han gjorde, at Andragendets Form, og den mindre ønskelige Maade, hvorpaa Sagen var fremfat,

ikke skulde være nogen Grund for ham, og jeg haaber heller ikke for nogen anden Indenrigsminister, til ikke at lade foretage de Undersøgelser og gjøre de Skridt, som maatte ansees nødvendige, for at skaffe Oplysninger i denne Sag. Dersom det skulde blive almindeligt, at man paa en saadan Maade søgte at afvise Andragender, som Almuen sender til Rigsdagen, saa vilde jeg overordentlig meget beklage det; thi det synes mig, at Dannelsen derved traadte frem paa en Maade, som den virkelig Dannede ikke kunde billige. Den store Mængde Underskrivere har ogsaa været omtalt som et Punkt, der maatte svække Andragendets Troværdighed. Der findes ganske vist en saadan Sætning i Betænkningen, og da jeg har fat mit Navn derunder, maa det jo, efter hvad man veed, betyde, at jeg er enig deri, thi er man først enig med Hensyn til Indstillingen, maa man, naar man ikke vil ansees for en Særling, saavidt muligt gaae med til den Motivering, som de øvrige Medlemmer af Udvalget gaae til. Men der er jo Ingen, der har lidt Skade ved disse mange Underskrifter, undtagen maaffes netop Klagerne selv; thi jeg frygter meget for, at de have sørget for at faae saamange Klager, at de ingen Vidner have, og at de, istedetfor kun at optræde med saa Klager og føre de Andre som Vidner, ere Alle optraadte som Klager, saaledes at de ved Undersøgelsen muligviis ville mangle Vidner. Jeg synes derfor ikke, at man ovenikøbet skal rive Haarene af dem, fordi Saamange have underskrevet Andragendet, thi de have derved staaet deres Sag betydeligt. Naar det er sagt, at Udvalgets Betænkning forekom de Herrer at være gaaet i en